

Децата изкарваха воловетъ на полето и тамъ отъ сутринъ до вечеръ играеха край тѣхъ, гонѣха се и се борѣха. Понѣкога се и поскарваха и сбиваха. Дѣлчо не обичаше да се бие. Той гледаше винаги да помирява. Но и никому не прощаваше, когато го обиждаха. А той бѣше здравъ и силенъ, винаги веселъ и засмѣнъ, та другаритѣ му го много обичаха. Той бѣше главатаръ въ игри и борби.

И въ задругата всички обичаха Дѣлчо, защото той гледаше всѣкому да послужи и на всички се усмихваше съ веселата си усмивка. Дѣлчо обичаше майка си, обичаше татка си, обичаше братчетата и сестричкитѣ си. А обичаше много и баба си. Струваше му се дори, че нея той обича най-много отъ всички.

А и тя го обичаше. Баба му обичаше и другитѣ си внучета, но Дѣлчо бѣше нейниятъ любимецъ. Той слушаше най-внимателно всичко, каквото тя говорѣше... А какъ слушаше нейнитѣ чудни приказки! И какви приказки разказваше баба му! Дѣлчо си мислѣше, че медъ капе отъ устата ѝ, когато баба му разказваше. Другитѣ деца ще почнатъ да се прозяватъ още въ началото на приказката, ще почнатъ да клюматъ глави и дрѣмятъ. А Дѣлчо слуша съ ококорени очи и би слушалъ цѣла нощъ, ако баба му разказва.

Така израстна Дѣлчо на село. Когато навърши осемъ години, една вечеръ баба му каза, че решили съ татко му да го изпратятъ въ града да се учи. Въ тѣхното село нѣмаше училище. Въ града бѣше училъ нѣкога татко му и той ще иде тамъ.

Дѣлчо се смути. Какво ще прави той въ училището? И какъ ще учи, когато не познава нито една буква? И защо само него изпращатъ на учение? Въ тѣхната задруга и въ селото има и други деца. Има и по-голъми отъ него, пъкъ никой ги не изпраща на учение... Само него изпращатъ.... Всичко това Дѣлчо си мислѣше и преглъщаше сълзитѣ си. Готовъ бѣше да заплаче, ако не бѣше го срамъ отъ другитѣ деца...

Легна да спи. Майка му го покри съ шарената черга, цѣлуна го по челото и рече:

— Момчето на майка!.. Умното ми чедо!.. То учено ще ми стане...